

ἄρμυξίς τοῦ γιρουπαππούλ' (τοὺν ἄρμυξίς = τοῦ πῆρες ὅλα τὰ χρήματα) Αἰτωλ. Ἀκουστικά τό 'χω ἀπὸ τὸ γεροπαππούλη μου κι αὐτὸς ἀπ' τὸ δικό του Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. 2) Κληρικὸς, ἱερεὺς ἢ μοναχὸς, προκεχωρημένης ἡλικίας, κατ' ἔννοιαν θωπευτικὴν καὶ εἰς ἐνδειξιν σεβασμοῦ Εὐβ. (Ἄκρ. κ.ἀ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γιά ποῦ, καλὴ ὥρα, γιρουπαππούλ'; Ἄκρ. Τὴν εὐκὴ σου, γεροπαππούλη! Κίτ. Μάν.

γεροπαππούς ὁ, πολλὰχ. γιρουπαππούς βόρ. ἰδιώμ. Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. παππούς.

Γεροπαπούλης 2, τὸ ὅπ. βλ.: Τώρα ποὺ κοιμήθ' κα, 'νιρεῦ'κα πὼς ἦρθι ἕνας γιρουπαππούς μὴ μνιὰ πατιρίτσα Στερελλ. (Φθιώτ.)

γεροπαρалуμένος ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ παρалуμένος, μετοχ. τοῦ ρ. παρалуώ.

Ὁ γέρον ὁ ὁποῖος διάγει ζωὴν ἐκλυτον πολλὰχ. Αὐτὸς εἶναι ἕνας γεροπαρалуμένος! πολλὰχ. Ὁ κόσμος μὲ κατηγορεῖ ὅτι εἶμαι ἕνας γεροπαρалуμένος κι ὅτι ἐσπατάλησα ὅλην μου τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν 'ς τίς γυναικὲς Περιοδ. Σφαῖρα 3,133.

γεροπαράλυτος ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. παράλυτος.

Γεροπαράλυτος, τὸ ὅπ. βλ., πολλὰχ.: Ὁ γεροπαράλυτος μονολαίνεται καὶ παθαίνει χ'νέρια ἀπ' ἀγάπη Πελοπν. (Κλειτορ.) Πάει ὁ γεροπαράλυτος καὶ κάνει ἀργολαβίες μὲ τὰ κορίτσα (κάνει ἀργολαβίες = ἐρωτοτροπεῖ) Πελοπν. (Γαργαλ.)

γεροπαραξενιά ἡ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροπαραξενός.

Ἰδιότροπος καὶ παράλογος συμπεριφορὰ γέροντος. Χωριστὰ ὅσα τοῦ κόστιζαν τὴν αὐτοὶ μὲ τίς ἀρρώστειες, τίς δῖαιτες, τὰ δυναμωτικά καὶ τίς γεροπαραξενιές. Γ. Ξενόπ., Πλούσ. καὶ φτωχ., 204.

γεροπαράξενος ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ ἐπιθ. παραξενός.

Ὁ ἰδιότροπος καὶ ἔχων παραλόγους ἀπαιτήσεις γέρον πολλὰχ.: Τί τρανᾶει ἡ ἐρμούλα κι ἀραχνούλα μὲ τὸ γεροπαράξενον τὸν πεθερό της ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει (ἡ ἐρμούλα κι ἀραχνούλα = ἡ ἐρημη καὶ δυστυχισμένη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πότε θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας της ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ὁ γεροπαράξενος, μεθυμένος, γιὰ νὰ φᾶνε οἱ δυὸ τους σὰν τοὺς κούκλους; Γ. Ξενόπ., Πλούσ. καὶ Φτωχ., 33.

γεροπατέρας ὁ, πολλὰχ., γιρουπατέρας βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πατέρας.

1) Γέρον πατήρ, πατήρ εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν πολλὰχ. 2) Πατήρ κατ' ἔννοιαν θωπευτικὴν πολλὰχ. Συνών. γέρος 2. 2) Ὡς προσφώνησις νέου πρὸς ἡλικιωμένον, προκαλοῦντα τὸν σεβασμὸν πολλὰχ.

γεροπεθερός ὁ, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κλειτορ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πεθερός.

Πεθερός εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἡλικιωμένος ἐνθ' ἄν.: Κάθετα ὁ γεροπεθερός της 'ς τὸ σπῖτι καὶ τῆς βαστάει τὰ

παιδιὰ κ' ἐκείνη μὲ τὸν ἄντρα της πᾶνε 'ς τὰ μεροδούλια Γαργαλ. Πέθαν' ὁ γεροπεθερός της καὶ τοὺς κοπήκανε τὰ χέρια, ποὺ τοὺς ἦτανε ἕνα μεγάλο βόηθιο 'ς τὸ σπῖτι τους (τοὺς κοπήκανε τὰ χέρια = ἐστερήθησαν ἀπὸ ἐργατικὰς χειρὰς) Βερεστ. Καὶ θὰ πιανόσαντε ἀκόμα νύφη καὶ πεθερά, ἂν δὲν ἐρχότανε νὰ-ν-τίς μορώσῃ ὁ γεροπεθερός (θὰ πιανόσαντε = θὰ ἐχειροδίκουν, θὰ ἐπιάνοντο 'ς τὰ χέρια' νὰ τίς μορώσῃ = νὰ τίς ἡσυχάσῃ) Κλειτορ.

γεροπέμπερος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπιθ. πέμπερος. Τὸ γερο- κατ' ἔννοιαν ἐπιτακτικὴν. Πβ. γεροντόγερος, γεροπλιάκος, γεροκοῦσαλο, γεροσαράβαλο, γεροσάψαλο.

1) Γηραλέος κριός. 2) Σκωπτικῶς, ὁ ἐσχατόγηρος ὁ ὁποῖος προσποιεῖται τὸν νέον: Ἐν ἀντρέπεται τὰ μοῦτρα του ὁ γεροπέμπερος τσ' ἦρτεν νὰ πειράξῃ τὴν γοπελοῦσαν!

γεροπεῦκος ὁ, Πελοπν. (Βούρβουρ.) Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδοουλ. Πρόδρομ. κ.ἀ.) — Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2,182. Π. Βλαστ., Ν. Ἔστ. 19 (1935), 47 γιρουπεῦκος Εὐβ. (Ἄκρ.) γερόπευκος Γ. Στρατήγ., Τί λέν τὰ κύμ., 55.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πεῦκος.

Πεύκη γηραιά, μὲ ἐκτεινομένους κλώνους, κορμὸν χονδρὸν καὶ σκιὰν παχεῖαν ἐνθ' ἄν.: Ἰσια πᾶνον τὴν ῥάχη θὰ βρῆς ἕναν γεροπεῦκο μὲ παχὺν ἥσκιο Βούρβουρ. Ἦταν ἕνας γεροπεῦκος 'κεῖ κοντὰ 'ς τὸν ῥέμα, θηρίους τρακόσια πρόβατα στάλ'ζαν 'ς τὸν ἥσκιον τ' Ἄκρ. Ἀκούμψησα καθιστὸς σὲ διπλανὸ γεροπεῦκο Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἦταν παλιὸ γερόπευκο καθότανε γεράκι καὶ γιὰ τὴν κυνηγιάρα του παινεύονταν ζωὴ Γ. Στρατήγ., ἐνθ' ἄν.

Θυμᾶσαι; ὁ γεροπεῦκος μας τραγουδιστᾶδες εἶχε Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γεροπίσκοπος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. ἐπίσκοπος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ πίσκοπος.

Ἀρχιερεὺς γηραλέος: Ἄσμ.

Ἐξεκουμπιάστην κάζακ-ἄς τζ' ἐφάνην τὸ βυζίν της! Παπᾶς τὸ εἶεν τζ' ἔλαβεν, δικάκος τζ' ἐπικουπ-πίστην, ὡς τζ' ἕνας γεροπίσκοπος ἔβκην ποὺ τὸ θρονὶν του (ἔλαβεν = ἐβλάβη, ἐπικουπ-πίστην = ἔπεσε πρὸς τὰ ἐμπρός).

γεροπλάτανος ὁ, πολλὰχ. γιρουπλάτανος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πλάτανος.

Πλάτανος μεγάλῃς ἡλικίας, μὲ πολλοὺς καὶ ἐκτεταμένους κλώνους καὶ κορμὸν παχὺν καὶ γηραλέον: Χάμου 'ς τὴν ῥίζα τοῦ γεροπλάτανου ποὺ 'ναι ξερβὰ πὸ τὸ μύλο τοῦ Μαθιό-π'λου βγαίνει 'να κοῦο νερό, ποὺ, ἅμα πιῆς, πέφτουνε τὰ δόντια σου πὸ τὴν κρυάδα Πελοπν. (Παιδεμέν.)

γεροπλιάκος ὁ, Ἦπ. (Ἰωάνν. κ.ἀ.) γιρουπλιάκος

Ἦπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ἀ.) Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ θέμ. γερο- καὶ τοῦ οὐς. πλιάκος (= γέρον). Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. γεροντόγερος, γεροπέμπερος. Βλ. καὶ Ἰω. Καλλέρ., Ἀθηνᾶ 55 (1951), 366.

